

Evidenčna številka: VDS0015926

Datum odločbe: 16.06.2016

Senat: Valerija Nahtigal Čurman (preds.), Jelka Zorman Bogunovič (poroč.), Marko Hafner

Področje: DELOVNO PRAVO - CIVILNO PROCESNO PRAVO

Institut: plačilo odškodnine - odškodninska odgovornost delodajalca - nezgoda pri delu - nepopolno ugotovljeno dejansko stanje - absolutna bistvena kršitev določb postopka - zaslišanje prič

Zveza: ZVZD člen 25. ZPP člen 339, 339/2, 339/2-8, 339/2-14.

Jedro

Sodišče prve stopnje je bistveno kršilo določbe postopka iz 8. točke 2. odstavka 339. člena ZPP s tem, ko ni zaslišalo s strani prvotožene stranke predlaganih prič. Sodišče prve stopnje je v zvezi z zaslišanjem predlaganih prič ugotovilo, da sta vseskozi v tujini in da bi bilo njuno zaslišanje povezano s prevelikimi stroški, zaradi česar je pridobilo njuni pisni izjavi, vendar ta razlog ne more vplivati na to, da se navedeni priči ustno ne zaslišita. Z njunima izjavama namreč sodišče prve stopnje ni razčistilo dejanskega stanja glede nastanka tožnikove poškodbe. S tem, ko je sodišče prve stopnje brez ustrezne obrazložitve zavrnilo dokazne predloge prvotožene stranke, je prekršilo obveznost, ki izhaja iz 22. člena URS, tj. da mora sodišče zavrnitev dokaznega predloga ustrezno obrazložiti. Zavrnitev dokaznih predlogov je imelo za posledico nepopolno ugotovitev dejanskega stanja glede odločilnih dejstev. Zato je pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Izrek

I. Pritožbama prvotožene in drugotožene stranke se ugodi, izpodbijana sodba se razveljavi in se zadeva vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

II. Pritožba tožeče stranke se šteje kot predlog za izdajo dopolnilne sodbe.

III. Pritožbeni stroški so nadaljnji stroški postopka.

Obrazložitev

1. Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje razsodilo, da sta toženi stranki dolžni tožeči stranki nerazdelno plačati odškodnino v znesku 13.223,06 EUR skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 8. 8. 2012 do plačila, v 15. dneh pod izvršbo (točka I izreka) ter ji povrniti stroške postopka v znesku 605,89 EUR skupaj z

zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva izdaje prvostopne sodbe dalje do plačila, v 15. dneh pod izvršbo (točka II izreka). Nadalje sta toženi stranki dolžni za tožečo stranko nerazdelno plačati stroške izvedenine v višini 664,16 EUR in znesek v višini 581,80 EUR, na račun Delovnega in socialnega sodišča v Ljubljani (točka III izreka).

2. Tožnik navaja, da sodišče prve stopnje sicer ni izdalo sodbe, s katero bi del tožbenega zahtevka zavrnilo in je očitno takšna odločitev pomotoma v izreku sodbe izpadla. Ker pa je to razvidno iz same obrazložitve sodbe oziroma iz samega tožbenega zahtevka tožnika, se tožnik pritožuje zoper zavrnilni del sodbe in odločitev o pravnih stroških iz vseh pritožbenih razlogov. Pritožbenemu sodišču predlaga, da izpodbijano sodbo v izpodbijanem delu spremeni tako, da zviša odškodnino ter pravnih stroške oziroma podrejeno, da pritožbi ugotovi, sodbo v izpodbijanem delu razveljavi in vrne zadevo sodišču prve stopnje v novo sojenje. Navaja, da mu je bila dosojena odškodnina v višini 3.000,00 EUR iz naslova duševnih bolečin zaradi zmanjšanja življenjskih aktivnosti, vendar je glede na posledice, ki so mu nastale, upravičen iz tega naslova do višje odškodnine. V zvezi z odločitvijo o odškodnini iz naslova telesnih bolečin in nevšečnosti med zdravljenjem navaja, da mu je sodišče prve stopnje dosodilo 7.500,00 EUR, glede na vse nevšečnosti, ki jih v pritožbi povzema, pa meni, da je upravičen do višjega zneska odškodnine in sicer do 9.500,00 EUR. Prav tako meni, da je upravičen do vtoževanih 2.500,00 EUR odškodnine za skaženost, saj mu je sodišče prve stopnje dosodilo le 2.000,00 EUR. Ne strinja se tudi z odločitvijo o plačilu kilometrine, ker je upravičen do zneska 0,37 EUR za prevožen kilometer. Glede prisojenih stroškov navaja, da bi sodišče prve stopnje moralo posebej upoštevati, da je tožnik uspel s temeljem 100 % in po višini 69,75 %, zato znaša njegov uspeh 84,87 %.

3. Prvotožena stranka se pritožuje zoper sodbo iz vseh pritožbenih razlogov iz 1. odstavka 338. člena ZPP. Pritožbenemu sodišču predlaga, da sodbo razveljavi in vrne zadevo sodišču prve stopnje v novo sojenje. Navaja, da je tožbenemu zahtevku ugovarjala glede sklepčnosti tožbenega zahtevka, pasivne legitimacije prvotožene stranke, prav tako pa tudi glede temelja in višine tožbenega zahtevka. Sodišče prve stopnje se je v obrazložitvi opredelilo le do ugovorov glede temelja in višine tožbenega zahtevka, v ničemer pa se ni izreklo glede sklepčnosti tožbenega zahtevka in ugovora pasivne legitimacije prvotožene stranke. Zato je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka. Prvotožena stranka je v Turčiji izvajala montažna dela pri podjetju A. na osnovi naročila št. ... z dne 8. 9. 2011, za nemško podjetje B. GmbH (v nadaljevanju: B.). Za tožnikovo poškodbo je v celoti odgovoren voznik viličarja C.C., ki ni delavec prvotožene stranke, prav tako pa viličar, s katerim je bila povzročena delovna nezgoda, ni v lasti prvotožene stranke. Zaradi navedenega je prvotožena stranka ugovarjala pasivno legitimacijo. C.C. je bil v poslovnem odnosu z naročnikom, nemškim podjetjem B., kakšen odnos pa je bil med C.C. in B., prvotoženi stranki ni znano. Dejstvo je, da je C.C. tisti, ki je nadzoroval in vodil s strani naročnika B. vse procese montaže sušilne peči. Do poškodbe tožnika je prišlo, ko je C.C. pri premikanju tovora z viličarjem poškodoval tožnika, na kar pa prvotožena stranka ni imela nobenega vpliva. Sodišče prve stopnje bi moralo v zvezi z dogodkom zaslišati predlagani prič D.D. in C.C., kot je to predlagala prvotožena stranka. Priča D.D. je podal pisno izjavo z dne 6. 2. 2015, iz katere je razvidno, da je bil za koordinacijo v Turčiji in izvedbo montažnih del odgovoren C.C., v sodelovanju z dvema turškima vodjema. Zapisal je, da je bilo nemško podjetje tisto, ki je poskrbelo za komunikacijo in koordinacijo z C.C., ki je nadzoroval tudi potek del z delavci prvotožene stranke za podjetje B.. Prvotožena stranka je v zvezi z vsemi temi navedbami predlagala zaslišanje priče E.E., kateremu so znane vse okoliščine tega primera, predvsem kdo je nosilec posla in v kakšni vlogi se je nahajala prvotožena stranka, kdo je nadziral in odgovarjal za delo v Turčiji, tudi za delavce prvotožene stranke, vendar sodišče prve stopnje te priče ni zaslišalo, kot tudi ne obeh predlaganih turških prič in prič D.D. in C.C.. To bi po prepričanju prvotožene stranke moralo storiti zaradi razjasnitve vzroka za nastalo delovno nesrečo in posledično poškodbo tožnika ter v zvezi s tem, kaj bi prvotožena stranka morala narediti, da do delovne nesreče ne bi prišlo. Tožnik

je bil usposobljen za delo, ki ga je opravljal, že pred delovno nesrečo je opravljal več montaž v tujini in bil torej izkušen za opravljanje tovrstnih del. Iz zapisnikov o opravljenem usposabljanju, katerega je izdal podjetje F. d.o.o. G., je razvidno, da je opravil usposabljanje iz varnosti in zdravja pri delu in po programu usposabljanja za varno delo, sprejetega s strani prvotožene stranke. Opravil je tudi usposabljanje iz varstva pred požarom in zdravniški pregled. Prvotožena stranka je na poziv izvedenca iz varstva pri delu mag. H.H. temu izročila tudi izjavo o varnosti z oceno tveganja, zdravstveno oceno tveganja - revizijo, preizkus in zapisnik znanja VZD, postopek izvajanja programa aktivnosti in revizijo izjave, kopijo zdravniškega spričevala, korespondenco B., naročilo B., pogodbo za delo v tujini, zapisnik o pregledih in preizkusih delovne opreme opravljene v Turčiji, vendar sodišče prve stopnje teh listin ni upoštevalo oziroma izvedencu ni dovolilo, da bi jih upošteval v izvedenskem mnenju. Nadalje navaja, da je izjava, ki jo je predložil C.C. neresnična, zato je prvotožena stranka izrecno zahtevala njegovo neposredno zaslišanje. Z zaslišanjem E.E. pa bi se razjasnilo, kakšno vlogo je imel C.C. pri montaži v Turčiji. Sodišče prve stopnje tudi ni upoštevalo izpovedi I.I., ki je pojasnila, da je bil tožnik usposobljen za varno delo, da je imel vso potrebno zaščitno opremo in da je delo vodil in organiziral C.C.. Navaja, da je tožnik utrpel poškodbe, kot jih je ugotovil izvedenec medicinske stroke dr. J.J.. Dosojenih 7.500,00 EUR iz naslova telesnih bolečin in nevšečnosti med zdravljenjem je previsok znesek glede na obstoječo sodno prakso in glede na pretrpljene telesne bolečine tožnika. Previsoko je dosojen tudi znesek za duševne bolečine zaradi zmanjšanja življenjskih aktivnosti in znesek za strah. Za skaženost prsta je sodišče prve stopnje tožniku v celoti ugodilo, čeprav do odškodnine ni upravičen, saj skaženost, kot jo zatrjuje, ne obstaja.

4. Drugotožena stranka se pritožuje zoper sodbo v delu, ki se nanaša na njo, zaradi zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja, bistvenih kršitev določb pravnega postopka in napačne uporabe materialnega prava. Pritožbenemu sodišču predlaga, da izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožbeni zahtevek proti drugotoženi stranki v celoti zavrne in tožeči stranki naloži plačilo pravnih stroškov, podrejeno pa, da jo tem obsegu razveljavi ter zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Glede utemeljenosti tožbenega zahtevka navaja, da je materialnopravna podlaga za odločanje v tej zadevi zavarovalna pogodba po polici št. ..., za katero veljajo splošni pogoji za zavarovanje odgovornosti Navedeni pogoji v 3. točki 3. člena med drugim določajo, da so iz zavarovanja izključeni odškodninski zahtevki zaradi škod, ki nastanejo v zvezi z uporabo ali posestjo zračnih in vodnih plovil vseh vrst, kakor tudi kopenskih motornih vozil, prikolic in drugih vozil na motorni pogon (samovoznih delovnih strojev, avtodvigal, traktorjev, motokultivatorjev ipd.). Viličar je samovozni delovni stroj in kot takšen kopensko motorno vozilo v smislu določb zavarovalnih pogojev. Do škode je nedvomno prišlo v zvezi z njegovo uporabo, zato zavarovalnega kritja za škodni dogodek, ki je predmet te pravde, ni. V podobni zadevi je Vrhovno sodišče RS zavzelo enako stališče in sicer, da ko so zavarovalni pogoji določali izključitev odškodninskih zahtevkov za škode, ki jih povzročijo samovozni delovni stroji, je odločilo, da je izključeno zavarovalno jamstvo, ko kateri izmed teh predmetov aktivno deluje v smeri nastanka škode (sodba VS RS II Ips 333/99). Ker je v konkretnem primeru delovanje viličarja neposredni, izključni in naravni vzrok za tožnikovo škodo, je zavarovalno kritje izključeno. S tem v zvezi je sodišče prve stopnje bistveno kršilo določbe pravnega postopka iz 14. točke 2. odstavka 339. člena ZPP, ko svoje odločitve glede zahtevka proti drugotoženi stranki sploh ni obrazložilo. Navedlo je le, da ni ugotovilo nobene izključitve. Izpodbijane sodbe zato v tem delu ni mogoče preizkusiti in jo je potrebno razveljaviti že iz tega razloga. Navaja, da obveznost toženih strank ni solidarna, saj njuna morebitna obveznost temelji na različni pravni podlagi. Obveznost prvotožene stranke temelji na splošnih pravilih odškodninskega prava, obveznost drugotožene stranke pa na določilih zavarovalne pogodbe. Solidarna obveznost pomeni, da odgovarja vsak dolžnik solidarne obveznosti upniku za celotno obveznost in lahko upnik zahteva njeno izpolnitev od kogar hoče, vse dokler ni popolnoma poplačan. Obveznost toženih strank ni solidarna, saj je obveznost drugotožene stranke opredeljena in omejena z določili zavarovalne pogodbe, tudi ta odločitev sodišča prve stopnje pa je v nasprotju z materialnim pravom, posledično pa je sodišče tožniku

dosodilo več in drugače kot mu to po zakonu pripada. Glede elementov odškodninske odgovornosti izpostavlja, da sodišče prve stopnje ni ugotovilo, ali je ravnanje zavarovanca (prvotožene stranke) protipravno in v vzročni zvezi z nastalo škodo. Ugotovilo je zgolj, da je bil tožnik v času škodnega dogodka zaposlen pri prvotoženi stranki in od nje napoten na delo v tujino, kjer je opravljal delo na delovišču, na katerem je delo opravljalo več delodajalcev. Prvotožena stranka naj bi opustila dolžno ravnanje iz 25. člena Zakona o varnosti in zdravju pri delu. Glede tega je sodišče prve stopnje nepopolno in nepravilno ugotovilo dejansko stanje, saj ni izvedlo številnih s strani prvotožene stranke predlaganih dokazov, ki so se nanašali na organizacijo dela in skrb za varstvo pri delu. Poleg tega tudi ni upoštevalo listin, ki jih je pridobil izvedenec iz varstva pri delu oziroma izvedencu ni dovolilo, da bi jih v mnenju upošteval, čeprav jih je pridobil v skladu s sklepom sodišča opr. št. Pd 57/2013 z dne 9. 3. 2015. Navaja, da bi bila primerna odškodnina za takšen obseg in trajanje fizičnih bolečin in nevšečnosti med zdravljenjem v višini 3.000,00 EUR. Za strah je tožnik upravičen do odškodnine v višini 1.000,00 EUR, za duševne bolečine zaradi zmanjšanja življenjskih aktivnosti pa v višini 1.000,00 EUR. Sodišče prve stopnje ni imelo pravne podlage, da bi tožniku priznalo odškodnino za skaženost. Gre za zadebeljen drugi sklep kazalca, pri čemer je kazalec sicer iztegnjen in negibljev, vendar tak ne vzbuja pri okolici nobene posebne pozornosti. Brazgotine niso vidne in tožnik, ki je odrasel moški, zaradi tega prav gotovo ne trpi.

5. Pritožbi toženih strank sta utemeljeni, pritožba tožnika pa se šteje kot predlog za izdajo dopolnilne sodbe.

6. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbah toženih strank, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka, naštete v drugem odstavku 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl.), ter na pravilno uporabo materialnega prava. Ugotovilo je, da je sodišče prve stopnje kršilo določbe pravnega postopka, da ni popolno ugotovilo dejanskega stanja, zaradi česar ni mogoče preveriti pravilnosti uporabe materialnega prava.

7. Sodišče prve stopnje v izreku sodbe ni odločilo o zavrnilnem delu tožbenega zahtevka. V obrazložitvi izpodbijane sodbe sodišče prve stopnje obrazlaga svojo odločitev glede višine odškodnine, ki jo je prisodilo tožniku, vendar v izreku izpodbijane sodbe sploh ni odločilo o višjem tožbenem zahtevku. Tretji odstavek 327. člena ZPP določa, da se šteje pritožba za predlog stranke, naj se izda dopolnilna sodba, če se prvostopenjska sodba s pritožbo izpodbija samo zaradi tega, ker sodišče prve stopnje s sodbo ni odločilo o vseh zahtevkih strank. Ker se tožnik pritožuje zoper to, da o zavrnilnem delu zahtevka ni odločeno, je potrebno pritožbo tožnika šteti za predlog za izdajo dopolnilne sodbe.

8. Neutemeljena je pritožbena navedba prvotožene stranke, da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do vprašanja pasivne legitimacije prvotožene stranke. Sodišče prve stopnje je pojasnilo, da je podana njena odgovornost iz razloga, ker je tožnikov delodajalec in ker ni poskrbela, da bi varstvo delavcev pri delu v Turčiji, kjer je na delovišču delo opravljalo več delodajalcev, organizirala v skladu s 25. členom Zakona o varnosti in zdravju pri delu (Uradni list RS, št. 56/1999 in naslednji; ZVZD), ki je veljal v času poškodbe tožnika (13. 9. 2011). Ker je na delovišču delo opravljalo več delodajalcev, je sodišče prve stopnje razlo govalo, da prvotožena stranka ni dokazala, da je s pisnim sporazumom v smislu 25. člena ZVZD določila skupne ukrepe za zagotavljanje varnosti in zdravja pri delu ter delavca, odgovornega za izvajanje teh ukrepov. Zato gre v tem delu za nestrinjanje prvotožene stranke z ugotovljenim dejanskim stanjem in pravilno uporabo materialnega prava, kar pa ne predstavlja uveljavljane bistvene kršitve določb postopka iz 14. točke 2. odstavka 339. člena ZPP.

9. Utemeljen pa je pritožbeni očitek prvotožene stranke, da je sodišče prve stopnje bistveno kršilo določbe

postopka iz 8. točke 2. odstavka 339. člena ZPP s tem, ko ni zaslišalo predlaganih prič C.C. in D.D.. Prvotožena stranka je pravočasno in sicer že v odgovoru na tožbo predlagala njuna zaslišanja, predvsem zaslišanje C.C.. Iz pisne izjave C.C. izhaja, da naj bi tožnik naknadno popravljal "štafel" - podstavek oziroma zagozdo, ko je C.C. z viličarjem že začel spuščati konstrukcijo, zaradi česar naj bi prišlo do poškodbe tožnikovega prsta. Zato je zaslišanje te priče ključno za ugotovitev, kako je do poškodbe sploh prišlo in če morda ni podana sokrivda tožnika, na kar je prvotožena stranka opozorila že v odgovoru na tožbo. Sodišče prve stopnje je v zvezi z zaslišanjem C.C. in D.D. ugotovilo, da sta vseskozi v tujini in da bi bilo njuno zaslišanje povezano s prevelikimi stroški, zaradi česar je pridobilo njuni pisni izjavi, vendar ta razlog ne more vplivati na to, da se navedeni priči ustno ne zaslišita. Takšno pojasnilo ni v skladu z drugim odstavkom 287. člena ZPP. Z njunima izjavama, predvsem z izjavo C.C., sodišče prve stopnje ni razčistilo dejanskega stanja glede nastanka poškodbe. Če bi pritožbeno sodišče akceptiralo takšno obrazložitev, in štelo, da izvedba ostalih dokazov ni potrebna za odločitev, bi s svojo obrazložitvijo tudi samo kršilo pravico tožnika iz 22. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS/I, št. 33-1409/1991 s spremembami; Ustava), iz katere izhaja tudi prepoved t. i. vnaprejšnje dokazne ocene (primerjaj stališča, ki jih je v zvezi z neobrazloženo zavrnjenimi dokaznimi predlogi zavzelo Ustavno sodišče v odločbi Up-219/15-18 z dne 19. 5. 2016 in sklep Ustavnega sodišča št. Up-420/00 z dne 21. 5. 2002). Vnaprejšnja zavrnitev dokaza o bistvenem dejstvu, ki je bil jasno predlagan in ki bi, če bi uspel, lahko pomenil uspeh v sporu, prav tako pomeni kršitev pravice do enakega varstva pravic oziroma do poštenega sojenja. S tem, ko je sodišče prve stopnje brez ustrezne obrazložitve zavrnilo dokazne predloge prvotožene stranke, je prekršilo obveznost, ki izhaja iz 22. člena Ustave, tj. da mora sodišče zavrnitev dokaznega predloga ustrezno obrazložiti. Storilo je tudi absolutno bistveno kršitev določb pravnega postopka po 8. točki drugega odstavka 339. člena ZPP. Zavrnitev (v tej zadevi ustrezno substanciranih) dokaznih predlogov je imelo za posledico nepopolno ugotovitev dejanskega stanja glede odločilnih dejstev, zato je sprejeta odločitev vsaj preuranjena in zato napačna.

10. Pritožba prvotožene stranke tudi utemeljeno navaja, da je sodišče prve stopnje bistveno kršilo določbe pravnega postopka s tem, ko je izvedencu za področje varnosti in zdravja pri delu mag. H.H. odredilo, da dokumentacije, ki mu jo je posredovala po njegovem pozivu prvotožena stranka, ne sme upoštevati, ker je nobena izmed strank do takrat ni navajala. Zaradi navedenega izvedenec ni mogel podati izvedenskega mnenja ob upoštevanju listinske dokumentacije, ki jo je prejel s strani prvotožene stranke (izjava o varnosti z oceno tveganja, zdravstvena ocena tveganja, zapisnik znanja VZD, itn.). Po stališču pritožbenega sodišča je sodišče prve stopnje s tem, ko je izvedencu naročilo, da navedenega ne sme uporabiti, bistveno kršilo določbe postopka iz 8. točke 2. odstavka 339. člena ZPP, ker je bila s tem kršena pravica prvotožene stranke do izjave v postopku. Glede predložitve navedenih listin ni nastopila prekluzija.

11. Zaradi navedenega je pritožbeno sodišče pritožbi ugodilo, sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje (354. in 355. člen ZPP). V novem sojenju bo sodišče prve stopnje moralo dopolniti dokazni postopek v navedeni smeri, torej predvsem z zaslišanjem priče C.C.. Glede ostalih predlaganih prič oziroma dokaznih predlogov, to je zaslišanja D.D., E.E. in dveh nadzornih delavcev v Turčiji, K.K. in L.L.. pa bo lahko odločilo po dopolnitvi dokaznega postopka z zaslišanjem priče C.C., dopolnitvijo izvedenskega mnenja izvedenca iz varstva pri delu ter po oceni vseh ostalih dokazov. Le v kolikor bo lahko na podlagi izvedenih dokazov ugotovilo vsa pravno odločilna dejstva, bo lahko zaključilo, da njihovo zaslišanje ni nujno potrebno, sicer bo moralo izvesti vse dokaze v skladu z zgoraj predstavljenim stališčem.

12. Drugotožena stranka utemeljeno navaja, da izpodbijana sodba nima razlogov glede izključitve njene odgovornosti za škodo po zavarovalni pogodbi. Drugotožena stranka je namreč navajala, da po sklenjeni polici oziroma zavarovalni pogodbi ne odgovarja za škodo, ki jo povzročijo delovni stroji. Sodišče prve

stopnje se v tem delu ni opredelilo do povsem jasnega ugovora drugotožene stranke, temveč je zgolj pavšalno in v nasprotju s podatki v spisu zaključilo, da izključitve odgovornosti drugotožene stranke ni ugotovilo. Tudi v tem delu je torej podana bistvena kršitev določb postopka iz 14. točke 2. odstavka 339. člena ZPP.

13. Ne glede na navedeno pa pritožbeno sodišče glede na doslej znane podatke in sicer splošne pogoje za zavarovanje odgovornosti ... ugotavlja, da je podana izključitev odgovornosti drugotožene stranke, glede na to, da je do škode po doslej znanih podatkih prišlo pri delovanju viličarja, za takšno škodo pa je izključeno zavarovalno jamstvo. Ker pa sodba sodišča prve stopnje v tem delu nima razlogov, pritožbeno sodišče ni moglo spremeniti sodbe in tožbeni zahtevek zoper drugotoženo stranko zavrniti.

14. Glede na doslej izvedene dokaze pa pritožbeno sodišče dodaja, da je načeloma pravilno stališče sodišča prve stopnje, da ponudba (B17) podjetja B. GmbH družbi A. ne dokazuje, da je bil sklenjen sporazum v smislu 25. člena ZVZD.

15. Do ostalih pritožbenih navedb se pritožbeno sodišče ni posebej opredeljevalo, saj niso odločilnega pomena za odločitev o pritožbi. V skladu s prvim odstavkom 360. člena ZPP mora namreč sodišče druge stopnje v obrazložitvi sodbe oziroma sklepa presoditi le tiste navedbe pritožbe, ki so odločilnega pomena, in navesti razloge, ki jih je upoštevalo po uradni dolžnosti.

16. Odločitev o stroških pritožbenega postopka temelji na tretjem odstavku 165. člena ZPP.

Datum zadnje spremembe: 17.10.2016